

ΝΕΑΙ ΕΥΧΑΙ
ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ
 [ΑΔΟΜΕΝΑ
 ΕΚ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
 ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ

Πλειότερα καὶ τελειότερα τῶν μέχρι τοῦδε
 ἐκδοθέντων.

ΥΠΟ

Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

α Ἐκ στόματος νηπίων καὶ
 θηλαζόντων κατηρητῶ αἶνον
 Δαβὶδ Ψαλμ. ἡ. σ. β.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Μαιζώνος

Πλησίον Λατινικῆς Ἐκκλησίας).

§ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

§ Ὁδὸς Μαιζώνος

§ (Πλησίον Ἐδαγγελιστρίας),

ΕΜΜ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

1882.

Ἄριθ. Πρωτ, 2944.

Διεκπ.

ΒΑΣΙΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Π ρ ό ς

τούς και τὰς Δημοδιδασκάλους.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν Πάτραις Βιβλιοπώλης καὶ Τυπογράφος Α. Σ. Ἄγα-
πητὸς καθυπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον οὐ προϊστάμεθα Κατάλογον
διδασκτικῶν βιβλίων εἰς μετριωτέραν τιμὴν τῶν ἐν τοῖς Βιβλιοπω-
λείαις Κορομηλᾶ καὶ Βλαστοῦ πωλουμένων. πέμπομεν εἰς παραλαβὴν
ὑμῶν ἀντίτυπον τοῦ Καταλόγου τούτου, ὅπως γνωστῆς οὔσης τῆς
τιμῆς τῶν ἐν αὐτεῖς σημειουμένων βιβλίων, μὴ ὑπερτιμῶνται ταῦτα.
Παραπέμποντες δὲ ὑμᾶς διὰ τὰ παραιτέρω εἰς τὰς ἀπὸ 10 Φεβρουα-
ρίου 1854, 24 Φεβρουαρίου καὶ 4 Ἰουνίου 1855, ὑπ' ἀριθ 744 7026
καὶ 4284 ἐγκυκλίους τοῦ Ὑπουργείου, οὐ προϊστάμεθα, παρατηροῦ-
μεν ὅτι, γνωστοποιούντες ὑμῖν τὸν Κατάλογον τοῦτον, πρὸς τὸ συμφέ-
ρον καὶ τὴν εὐκολίαν μόνον τῶν μαθητῶν, ἐννοοῦμεν ὡς ἐν χρήσει εἰς
τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα μόνον ἐξ αὐτῶν τὰ ἐγγεγραμμένα ἤδη παρὰ τοῦ
Ὑπουργείου.

Ἐν Ἀθήναις τῆ

19 Ἰουνίου 1855.

Ὁ Ὑπουργός

Θ. Α. ΖΑΪΜΗΣ.

Μ. Καλλιφρονᾶς

ΝΕΑΙ ΕΥΧΑΙ
ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ:

ΑΔΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δέησις πρὸς τὸν Θεὸν ἀδομένη ἐν ταῖς τελευταῖς ταῖς
πρὸς ἑναρξιν τῶν Σχολείων, καὶ τῶν δημοσίων ἐξε-
τάσεων ὑπὸ τε τῶν Μαθητῶν καὶ τῶν Μαθητριῶν.

Πρὸ τῆς ἐναρξέως τῶν μαθημάτων.

ΘΕΕ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα,
τῷ λόγῳ σου καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον,
ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπει
τὸν κόσμον ἐν ἰσότητι καὶ δικαιοσύνῃ δός μοι τὴν τῶν σῶν
θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ μὲ ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων
σου ὅτι ἐγὼ δούλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἄμην.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, Ἄμην.

Βασιλεῦ Οὐράνιε Παράκλητε τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ
πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν
ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθῆ, τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄγιος ὁ Θεὸς Ἄγιος Ἰσχυρὸς, Ἄγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἄρτι
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

Παναγία Τριάς· ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἰλάσθητι ταῖς ἁ-
μαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἁ-
γίε ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ
δυνάμει σου, Κύριε ἐλέησον (τρεῖς). Πάτερ ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου
τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἅγια δόξα σοι.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύ-
ματος Ἁγίου, ὁμῶς τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον ἄκτιστον Θεό-
τητα, Τριάδα ὁμοούσιον. τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος
μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρ-
πὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

— O —

Εὐλογητός εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφος τοῦς ἁ-
λειοῖς ἀναδείξας, καταπέμφας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαρκηνεύσας. Φιλάνθρωπε δό-
ξα σοι.

— O —

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

— O —

Ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα σου τῷ Βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην
σὺ τῷ υἱῷ τοῦ Βασιλέως· κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ,
καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει ἄλληλουῖα.

Κρίνει τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν
πενήτων, καὶ ταπεινώσει συκοφάντην· καὶ συμπαραμενεῖ τῷ
ἡλίῳ καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν, ἄλληλουῖα.

Ανατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη· ἀλληλοῦϊα.

Φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος, καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν· ἀλληλοῦϊα.

Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῆ ἐπ' ἄκρων τῶν ὄρεων, ὑπερβαρῆσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ ἀλληλοῦϊα.

Κύριε σώσον τὸν Βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἀν' ἡμέρα ἐπικαλεσομεθα σε· ἀλληλοῦϊα.

(Δόξα Πατρὶ κτλ. ἀλληλοῦϊα, τρίς)

Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Θεοσεβέστατον καὶ φιλόχριστον ἡμῶν Βασιλέα Γεώργιον τὸν πρῶτον σὺν τῇ Εὐσεβεστάτῃ Βασιλίσση ἡμῶν Ὁλγα καὶ τοῦ Εὐσεβεστάτου Διαδόχου αὐτῶν Κωνσταντίνου. Κύριε φύλαττε αὐτοὺς, εἰς πολλὰ ἔτη (τρίς).

Ἄσμη ψαλλόμενον ἐν ταῖς δημοσίαις ἐξετάσσει τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Ἀνέτειλεν ἡμέρα

τῶν ἄλλων λαυπροτέρα

ὦ παῖδες δι' ἡμᾶς,

ἵνα καὶ θεὸς νὰ φέρῃ

ἵνα τοῦ εὐμαθοῦς τὸ χέρι,

Βαθεῖα καὶ τιμὰς !

Τὸ στάδιον ἠλοίγηθη,

τὸ ἄθλον ἐκηρύχθη,

Καὶ πᾶς φιλομαθῆς
Στέφανον θὰ φορέσῃ
Κὶ αὐτὸν θὰ ἐπαινέσῃ
Πανδήμως ὁ καθεὶς !
Ἦλλον ὡς ἀθλοθέται
Καὶ ὡς ἀγωνοθέται,
Ἄρχαι καὶ συγγενεῖς,
Κὶ ἀνυπομόνως στέκουν,
Καὶ τοὺς στεφάνους πλέκουν,
Μετὰ χαρᾶς κοινῆς !
Ἦθεν ἄς παρασταθῶμεν
Καὶ ἄς ἐξετασθῶμεν,
Καθὸ φιλομαθεῖς,
Κ' εἰς ὃ 'τ ἐρωτηθῶμεν,
Ἄς ἀνταποκριθῶμεν,
Εὐστόχως ὁ καθεὶς !
Πρὶν δὲ παρασταθῶμεν,
Ἄς ἐπικαλεσθῶμεν
Θεοῦ τὸν φωτισμὸν
Ἦπως μᾶς ἐνθαῤῥύνη
Καὶ βοηθὸς μᾶς γείνη
Στὸ στάδιον ἡμῶν !
Καὶ ἄς δεῖξωμεν ἐν γένει,
Ἦτ' ἀφοσιωμένοι
Ἔμεθα σπουδασταί !
Ἦς φίλοι τῆς παιδείας
Πάντες ἀπὸ καρδίας,
Τῶν φώτων ἐρασταί !

Τὸν Δημιουργὸν τοῦ Κόσμου τὸν Προστάτην καὶ Σωτῆρα,
Τῆς φιλετάτης μας Πατρίδος καὶ τῶν ἀγαθῶν δοτῆρα,
Ἰκετεύσωμεν πανδημῶς διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ,
Κ' εἰς τῶν φώτων τὸν ἀγῶνα ἡμᾶς πάντας ἐνισχύσῃ·
Σὲ, Οὐράνιέ μας Πάτερ, καὶ Δημιουργεῖ τῶν ὄντων,
Σὲ, ὅστις μᾶς κατέλεξας μετὰ καὶ ἄλλων ζώντων,
Ἰκετεύομεν ἐνθέρμως, θάρρυνον κ' ἐνισχυσὸν μας,
Κ' εἰς τὸ στάδιον τῶν φώτων ἰσχυροὺς ἀναδειξὸν μας
Φώτισόν μας νὰ δειχθῶμεν θιασῶται τῆς παιδείας,
Καὶ βαδίζοντες εὐθέως τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας,
Σὲ Θεέ, δοξολογῶμεν εἰς ὅλην ταύτην τὴν ζωὴν μας.
Μεχριστοῦ εἰς χεῖρας Σοῦ παραδῶμεν τὴν ψυχὴν μας·

Δέησις ἀδομένη ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων

Τὸν Βασιλέα μας τὸν Γεώργιον σῶσον Θεέ !
Δὸς δόξης στέφανον, τὴν τύχην ἀφθονον,
Τὸν Βασιλέα μας σῶσον Θεέ !
Τὰ καλὰ ἅπαντα, Ἑλλήνων Ἄνακτι δὸς, ὦ Θεέ !
Τὴν Βασιλείαν του στήριξον, ἀύξησον·
Χρόνους εὐδαίμονας δὸς, ὦ Θεέ !
Θεέ, εὐλόγησον ὑπὸ τὸν Γεώργιον ὅλους ἡμᾶς !
Διὰ νὰ ἄγωμεν πάντοτε εὐφρονες,
Τὸν Βασιλέα μας σῶσον Θεέ !
Τὸν σεπτὸν Ἄνακτα ἡμῶν Γεώργιον
Φροῦρει Θεέ !
Ἐσ ὄλας τὰς πράξεις Του δίδε εὐόδιον !
Καὶ τοῦτον φώτιζε, ὦ Πλαστοργε !

Τὴν Βασιλείαν δ' αὐτοῦ εὐλόγησον

Θεῖα Τριάς !

Τὰ ἀγαθὰ ἅπαντα πρὸς τοῦτον δώρησον,

Κ' ἐπιδαψίλευσον διὰ μιᾶς !

Ὡσέ, τὸν Θρόνον του στήριξον ! κράτυνον

Σῆ ἀρωγῇ !

Τὴν δ' Ἐπικράτειαν ἔκτεινον πλάτυνον !

Κι' αὐτὸν τὸ Πνεῦμά Σου ἄς ὀδηγῇ.

Τὴν Σὴν διψίλευσον εἰς ἡμᾶς πρόνοϊαν

Τὴν Θεϊκὴν !

Κ' εἰς πάντας ἔμπνευσον πλήρη ἐμόνοϊαν

Κι' ἀγάπην, Ὑψιστε, ἀδελφικὴν !

Ἀδοσμένη ὠδή ὑπὸ τῶν μαθητῶν πρὸς τὴν Α. Μ.
τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον τὸν Α'.

1. Λαμπρὴ γόνε τῆς Δανίας

Μ' ἀρετὰς πέπρωκισμένε,

Καὶ μὲ τὸ τῆς εὐνομίας

Γάλα ἀνατετραμμένε,

2 Ἄπαντες ἀπὸ καρδίας,

πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις,

Ἄναπέμπομεν μυρίας,

Ἐπευχόμενοι νὰ ζήσης !

3 Εἰς σὲ ἔχομεν ἐλπίδα.

Πάντες, ὅτι δὲν θ' ἀργήσης,

τὴν φιλότατην μας Πατρίδα,

Ἰσχυρὰν νὰ καταστήσης !

4 Τὸ δὲ Ἔθνος ἀνυψόνων,

5 Σὺ δὲ νὰ μᾶς ὀδηγήσης,

εἰς τὴν γῆν τοῦ Βυζαντίου

καὶ Ἑλληνικοῦ θα στήσης,

Ἐκεῖ θρόνου Βασιλείου !

6 Τὴν σημαίαν τῶν Ἑλλήνων,

σ' τὸ Βυζάντιον θὰ στήσης !

καὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον

σ' αὐτὸ θ' ἀντικαταστήσης

7 σ' τῆς ἁγίας δὲ σοφίας,

τὸν Ναόν, σὺ θὲ νὰ στήσης,

τὸν Σταυρὸν μὲ τὰς ἰδίας,

Χεῖρας σου χωρὶς ν' ἀργήσης

8 Ὅθεν ζῆθι ! κε' ὕδαίμονει !

Εἰς τὴν δόξαν τὴν ἀρχαίαν, Μέχρι τέλους τῶν αἰώνων, Θά διατηρῆ ἀκμαίαν! Πολυπόθητέ μας Ἄναξ!		Κ' εἴθε νὰ κατευσδῶνη, Τὰ Σὰ ἔργα ὁ Παντάναξ! Ἄσθεν ζῆθι! κ' εὐδαιμόνει! Πολυπόθητέ μας Ἄναξ!
---	--	--

Ἔτερον πρὸς τὴν Βασίλισσαν.

1 Βλάστημα ἐκ τῆς Ῥωσσίας Μ' ἀρετὰς διηριθμημένον, Εἰς τὴν γῆν ὀρθοδαξίας, Ἦδὴ μεταφυτευμένον		3 Ὄταν τὸν ἄβρὸν σου πόδα Εἰς τὸ ἔδαφος πατήτης, Καὶ κατάφυτον μὲ ρόδα, Τὴν ὁδὸν περιπατήσης.
2 Ἡ Πατρίς σου σὲ θαυμάζει, Ὡς σοφὴν καλὴν κ' ὠραίαν, Κ' ἡ Ἑλλάς σου Σὲ κυτάζει Ὡς Βασίλισσάν της Νέαν!		4 Μὲ ἀλλαλαχμοὺς τὸ πλῆθος Μ' εὐφημίας θέλει τρέχει, Εἰς τὸ σεβαστὸν σου στήθος Ἡ χαρὰ θέλει κατέχει,
Χαῖρε τῆς Ῥωσσίας κλάδος! Χαῖρε Ἄνασσα Ἑλλάδος!		Χαῖρε τῆς Ῥωσσίας κλάδος Χαῖρε Ἄνασσα Ἑλλάδος.

Πρὸς ἀμφοτέρους.

1 Ζεῦχος ἱερῶν Ἀνάκτων, Ἡ λαμπρὰ αὕτη ἡμέρα, Πλῆθος ἡδονῶν ἐκτάκτων, Λύθης εἶναι ἀνωτέρα.		Κ' εὐχονται ἀπὸ καρδίας! Νὰ σᾶς διαιωνισθῶσιν, Αἱ τιμαὶ τῆς Βασιλείας Χαῖρε Βασιλεῦ Ἑλλάδος!
2 Ὅλοι Σᾶς προῦπαντῶσι,		Χαῖρε τῆς Ῥωσσίας κλάδος.

Ἄσμα κατὰ τὴν ἔξοδον ἀδόμενον.

1 Παύει πλέον ἡ μελέτη κι' ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς.

Ὡρα τῆς ἐξόδου ἦλθε στῶμεν μετὰ προσοχῆς.

Δεῦτε ἄγωμεν λοιπὸν
 Μὲ τὸ βῆμα τακτικόν,
 Ποῦς δεξιὸς μὲ δεξιόν,
 Κ' ἀριστερὸς μ' ἀριστερόν.

2 Μ' εὐταξίαν καὶ εὐρυθμίαν ἄτωμεν μελωδικά,
 Προσαρμόζοντες τὸ βῆμα στήν φωνὴν ἁρμονικά.
 Καὶ τὸ βῆμα ἀδελφοί,
 Θεά τις εἶναι τερπνή·
 Μᾶς εἶναι ὠραῖος στολισμὸς,
 Ἄπ' ὅλους δὲ ἐπαινετός.

3 Θησαυρὸς κ' εὐδαιμονία ἀφθονος παντοτεινὴ
 Εἶναι μόνη ἡ παιδεία, καὶ ἐλπίς πολλὰ τερπνή·
 Ὅντως, ὄντως εὐτυχεῖς.
 Εἶναι οἱ φιλομαθεῖς·
 Πρεπόντως εἶν' ἐπαινετοί,
 Ὅσοι μουσῶν εἶν' ὄπαδοί.

4 Ὅλοι τοὺς ἐγκωμιάζουν μὲ ἐγκώμια λαμπρά,
 Κ' εὐτυχεῖς τοὺς ὀνομάζουν, ὦ εὐχάριστος χαρά.
 Τῆς παιδείας ἡ σπουδὴ,
 Εἶναι ἀληθῆς τιμὴ,
 Καὶ ἔχει πλῆθος ἀμοιβῶν,
 Ἐνδόξων καὶ παντοτεινῶν.

Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου
 Ἀγάπα τὸν Θεόν.
 Κ' ἀγάπα τὸν πλησίον σου
 Ὡς ἀγαπᾷς σαυτόν.
 Τὸ ἄλφα βῆτα ἔπειτα

Κοὶ εἶπαμεν τὰς ἐντολάς
 Τὰς δέκα τοῦ Θεοῦ.
 Ὡ! ἅς φυλάξωμεν αὐτάς
 Ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ.
 Ἄς μᾶς σώσῃ ὁ Θεός,

Πασχίσωμεν πολλὰ.
Ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας μας
Νὰ γράψωμεν καλά.
Τοῦ οὐρανόυ μας Πατρός,
Τὴν χάριν τὴν καλὴν.
Πρῶτ' ἐζητήσαμεν θερμῶς.
Ὅλοι μὲ προσευχὴν.

Λεῖπει πλέον ὁ καλὸς
Ποῦ ἐνάρετος καὶ ποῦ
Εἶν' ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ,
Οἱ πλησίον δυσεβοῦν
Μάταια πράγματα λαλοῦν!
Τί ἀκούω πουθενά ;
Χεῖλη δολία κ' αἰσχρά.

Τῆς μαθήσεως ὁ δρόμος μακρὸς εἶναι καὶ τραχὺς,
Εἰς λιμῶνας φέρει ὅμως ἀνθρώπους καὶ εὐτυχεῖς.

ἄσμα φαλλόμενον εἰς τὰς δημοσίας ἐξετάσεις

Εἰς τὸ στάδιον τῶν φώτων μᾶς ἀνοίγεται ἀγὼν,
Τὸν Θεὸν ζητοῦμεν πρῶτον βοηθὸν καὶ ἐδηγόν.
Ἡ ταχύτης τῶν προσόδων καθ' ἑνὸς μας θὰ δειχθῆ.
Τῆς μαθήσεως ὁ δρόμος μακρὸς εἶναι καὶ τραχὺς,
Εἰς λιμῶνας φέρει ὅμως ἀνθρώπους καὶ εὐτυχεῖς.

— 0 —

ἄσμα κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν μαθητῶν εἰς τὸ Σχολεῖον ἀδόμενον ὑπ' αὐτῶν.

Στὸ σχολεῖον θὰ ἐμβῶμεν ἔλα ἄς ἀραδιασθῶμεν,
Καὶ μὲ τάξιν περπατοῦντες στὰ θρανία καθεστῶμεν.
Τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ μάθουν ὅτι θὰ τὰ ὠφελήσῃ,
Ὅστερον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἔχει καὶ νὰ τὰ τιμήσῃ,
Τὸ παιδί, ὅταν ἤξεύρῃ ἐλευθέρως νὰ διαβάξῃ,
Οἱ γονεῖς τὸ ἀγαπῶσι καὶ ὁ κόσμος τὸ θαυμάζει.
Κ' ὅταν μάθῃ καὶ νὰ γράφῃ, νὰ μετρῇ νὰ λογαριάξῃ,
Τότε πλιὰ κανεὶς μεγάλου παιδι δὲν θὰ τ' ὀνομάξῃ.

Ἐπιτερον ἀπὸ ὀλίγον νά ! τὸ μάθημα θ' ἀρχίσῃ,
 Τ' ἄσματα μάς θέλουν παύσει καὶ καθ' εἷς ἄς σιωπήσῃ.

— 0 =

ΕΠΙΤΕΡΟΝ.

Προσκύνει σέβου τὸν Θεὸν καὶ τίμα τοῦ γονεῖς σου,
 Ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου.
 Λέγ' ὁ Θεὸς « ὁ σὺ μὴ σέβεις ἐτέρω μὴ ποιήσῃς »
 Ἄν θέλῃς νὰ μὴ σ' ἀδικοῦν ποτὲ μὴν ἀδικήσῃς.
 Ἐπιμελοῦ κοπιάζε ἐν ὄσφ εἶσαι νέος,
 Διὰ νὰ μὴ μετανόῃς τὸ ὑπερον ματαίως.
 Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας,
 Καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς δρόμον εὐτυχίας.
 Ἡ δὲ ἀμέλεια γεννᾷ παντοῖα κακῶν εἴδη,
 Πτωχείαν, καταφρόνησιν καὶ ἀτιμίαν δίδει.
 Ὁ πλοῦτος χωρὶς μάθησιν εἶναι φθορᾶς αἰτία,
 Πρῶτον ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὑπάρχει ἡ παιδεία.
 Ὁ ἀμαθὴς ἀπὸ τυφλὸν διαφορὰν δὲν ἔχει,
 Ἐν ᾧ θαρρεῖ ὅτ' εὐτυχεῖ εἰς τὴν φθορὰν τοῦ τρέχει.
 Ἰσότιμοι οἱ ἄνθρωποι κ' ἐλεύθεροι γεννῶνται,
 Καὶ διὰ μόνην ἀρετὴν πρέπει νὰ προτιμῶνται.
 Χάριν ποτὲ μὴ λησμονῆς κακῶν μὴ ἐνθυμῆσαι,
 Δίδε καλὸν ἀντὶ κακοῦ, καὶ οὕτως ἐκδικεῖσαι.
 Τοὺς ἄλλους μὴ κατηγορῆς τὸν ἑαυτὸν σου κρῖναι.
 Ἄν θέλῃς νὰ σὲ συγχωροῦν, εἰς εὐσπλαγχνίαν κλῖνε.
 Πιστὸς εἰς τὴν πατρίδα σου πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν,
 Πιστὸς εἰς τὴν συγγένειαν, τὸν νόμον τὴν φιλίαν.
 Φιλάνθρωπος ἐπιμελὴς καὶ φρόνιμος ἂν ᾖσαι.
 Ἐἰς κ' οἱ ἐχθροὶ σου σὲ τιμοῦν, κανένα δὲν φοβεῖσαι.

ΕΤΕΡΟΝ:

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὑπὲρ σοῦ ὄλη ἡ Ἑλλάς,
 Μὲ χαρὰν ἐκπέμπει ἀναξ, πρὸς τὸν Ἕψιστον εὐχάς·
 Ἄλλ' αἱ κόραι Ἑλικῶνος ἀπ' τὰ ὕψη Παρνασσού,
 Μίναί δύνανται ἀξίως εἰς τὰς ὀχθὰς Ἰλίου.
 Εἰς τοὺς πόδας τοῦ σοῦ θρόνου νὰ τονίσωσιν ᾠδὴν,
 Καὶ θὰ ψάλλομεν εὐρύθμως εἰς αὐτὴν τὴν ἑορτήν·
 Νέα θεία ἀρμονία, παραστάτης τῶν Μουσῶν,
 Σὺ ἀνάπεμψον εὐχὴν μας, ἔλθε κράζε μεθ' ἡμῶν.
 Βασιλεῦ τῶν βασιλέων, σὺ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν,
 Σκέπε ΓΕΩΡΓΙΟΝ τὸν πρῶτον Βασιλέα ποθητόν,
 Χάρισε ζωὴν κ' ὑγείαν εἰς τὸν ἀνακτα ἡμῶν,
 Κ' εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦ θρόνου δόξης στάδιον λαμπρόν.

□□□□□□□□□□□□□□

Ἄσμα φαλλόμενον ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις ἐξετάσει!

Ἄσωμεν νῦν ἐγκαρδίως, τῆς σοφίας ἐρασταί,
 Ἄσματα μέλψομεν συμφώνως φίλτατοι συσπυρῶνται·
 Τῆς ἐκτάσεως ἡ ὥρα πάρεστιν ἰδοὺ ἀγῶν,
 Τοῖς ἀγωνισταῖς προσφέρων στέφανον μακαριστόν.
 Στέφανον σοφίας δῶρον, κ' ἐγκαλῶπισμα βροτῶν,
 Χορηγὸν πολλῶν χαρίτων, καὶ πολιτισμοῦ προσόν·
 Φιλοτίμως λοιπὸν φίλοι, εἰς ἓν θέντος τὰς ψυχὰς,
 Συναρμόσωμεν κ' εἰς μίαν ἀρμονίαν τὰς φωνάς.
 Ὁ θερμὸς ἡμῶν προστάτης Βασιλεὺς ὁ σεβαστὸς
 Γέρα ἄξια προσφέρει ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν σεπτός.
 Καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας δάφνας μετὰ τὰς πατρικὰς εὐχάς·
 Ἐτοιμάζετο νὰ στέψη μυροσλήπτων κεφαλὰς·

Νέαι πρὸς σᾶς ὄμμα, πίστις, ἔθνος καὶ πατρίς,
Εἰς τὸ μέλλον ἂν φανῆτε συνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς
Φωτισθῶμεν λοιπὸν φίλοι, ἀσπασθῶμεν τὴν σπουδὴν,
Τὸν θριγκὸν τῆς εὐσεβείας κ' εὐτυχίας τὴν πηγὴν.
Ἄλλ' ὦ σὺ Θεέ τῶν ὅλων, ἔπειδε ἐξ οὐρανοῦ,
Φάνηθι ἡμῖν πρωτάρχης τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ·
Παρὰ σοῦ πάτερ τῶν Φώτων χορηγέ τῶν ἀγαθῶν,
Ἐξαιτούμεθα ἐνθέρμως γνώσεως τὸν φωτισμὸν.

Ἔτερον.

Λαμπρὰ σήμερον ἡμέρα ἀνατέλλει δι' ἡμᾶς,
Πρόκειται ἀγὼν εἰς δόξαν, εἰς βραβεῖα εἰς τιμὰς.
Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν ὅλοι, ὦ συμμαθηταί,
Ἀμιλλῶμεν ὡς μεγάλοι τῆς παιδείας ἐρασταί·
ἔχομεν ἀγονοθέτην τὴν πατρίδα, τοὺς γονεῖς,
Κ' ἄλλον νέον μουσηγέτην, ἐλπίδας ἀκραιφνεῖς.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Ἡ παιδεία εἶναι δόξα, εἶναι ἀληθὴς τιμὴ
Εἶναι πλοῦτος εὐτυχία, ἔνδοξος ἀνταμοιβή.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Ἄς δειχθῶμεν ὅτι ὅλοι τῆς παιδείας ἐρασταί,
Ἐίμεθα ἀπὸ καρδίας κ' ἐνθερμοὶ ἀγωνισταί.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Τοὺς προγόνους μας ἐκείνους Ἕλληνας τοὺς παλαιούς,
Ἡ σοφία εἰς τὸν κόσμον ἔδειξ' ὅλους θαυμαστούς.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Εἰς τὴν δόξαν τῶν προγόνων σ' ὅλην των τὴν ἀρετὴν,
Ἡ σοφία θὰ μᾶς φέρῃ ἂν ἀποκτήσωμεν αὐτήν.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.
Τότε ὄντες φωτισμένοι, ἔνδοξοι καὶ εὐτυχεῖς,
Θά φανῶμεν ὅτ' ἐκείνων εἴμεθ' ἄξιοι κ' ἡμεῖς.
Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Ἄσμα φαλλόμενον ὑπὸ τὸν μαθητῶν ματὰ τὸ
πέρας τῶν δημοσίων αὐτῶν ἐξετάσεων.
(Κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ σχολείου)

Περαιωθεισῶν, ὦ παῖδες, νῦν τῶν ἐξετάσεών μας,
Κ' εὐαρεστηθέντων πάντων ἐκ τῶν ἀποκρίσεών μας,
Χρέος ἔχομεν, καὶ πάλιν, ὕμνους καὶ δοξολογίας,
Ν' ἀναπέψωμεν ἀπείρους, μετὰ πάσης προθυμίας,
Ὡ Θεὸς τὸ Θεῖον Πνεῦμα τὸ τοῦς ἀλιεῖς φωτίσαν.
Καὶ πανσόφους διδασκάλους τούτους ἀποκαταστήσαν,
Κ' εἰς ἡμᾶς, δεόμεθά σου, τοῦτο νὰ ἐξαποπέλλῃς,
Κι' ἀφ' ἡμῶν τῶν ἱκετῶν σου πώποτε μὴ ἀντανέλλῃς,
Φώτιζε ἡμᾶς πρὸς κτῆσιν τῆς ἀλιθινῆς σοφίας,
Χορηγῶν εἰς πάντας πνεῦμα εὐσεβοῦς θεογνωσίας !
Ὡπως ζῶντες θεαρέστως πάντοτε Σ' ὑμνολογῶμεν,
Καὶ τὰς Θείας ἐντολὰς σου ἀκριβῶς διατηρῶμεν !
Πρόσδεξαι, μετ' εὐμενείας, ταύτην μας τὴν ἱκεσίαν,
Δίδων εἰς τὸν Ἀνακτὰ μας διαρκῆ εὐημερίαν !
Τὸ δὲ Ἔθνος ἐνυσχύων, κραταιῶν καὶ μεγαλύνων,
Διαφύλατε ! τὴν τούτου Ἐπικρατίαν ἐκτείνων !
Σ' ἱκετεύομεν πρὸς τούτοις καὶ θερμῶς δεόμεθά σου,,
Λὸς εἰς τοὺς ἐξεταστὰς μας ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ σου !
Χαριζόμενος εἰς τούτους εὐζῶταν καὶ ὑγείαν,
Κ' εἰς τὰς πράξεις των ἀπάσας τὴν Σὴν Θεῖαν εὐλογίαν.

Σ' τοὺς ἡμῶν δὲ διδασκάλους, τοὺς πρὸς μάρφωσιν μοχθοῦντας,
 Πάρεχε, δεομεθὰ σου, ἐντελεῖ ἑὴν ἡμερίαν !
 Εὐκαρπον ἀναδεικνύων τὴν αὐτῶν διδασκαλίαν.

ᾠδὴ ὑποδοχῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν
 Γεωργίου τοῦ Α'.

Κατὰ τὰς εἰς τὴν Ἐπικράτειαν περιουσίας Του,

ᾠ Παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 Μ' ἄνθη δαφνῶν καὶ κρίνων
 Στρώνοντες τὴν ὁδόν,
 Γεώργιον τὸν Πρῶτον,
 Δέχθητε μετ' εὐγλώττων,
 ᾠδμάτων καὶ ᾠδῶν !
 Σ τὰς χεῖρας δὲ κρατοῦντες,
 Μυστίνας καὶ ἀνομοῦντες,
 Τὸν Ἰψιστον Θεόν,
 Δεήθητε νὰ ζήσῃ !
 Καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ,
 Τὸ ἔθνος κραταῖόν !
 ᾠς πάλαι τὰ παῖδια,
 Ἑβραίων μὲ βατα,
 Δέχθησαν τὸν Χριστόν !
 Δέχθητε καὶ σεῖς τώρα,
 Ἐν τῇ πατρῷᾳ χώρᾳ,
 Ἐθνους τὸν ἐκλεκτόν.
 Δέχθητ' αὐτὸν εὐθύμως,
 Ψάλλοντες ὁμοθυμῶς
 ᾠδαντὶ τοῦ ὠσανά,

Ζῆθι ! ὦ Ἄναξ Ζῆθι !
Κε' ὁμογενῶν τὰ πλῆθη,
Σῶσον ἀπ' τὰ δεινά !
Φυλάς τὰς τεθλιμμένας,
Ὡς ὑποδουλομένας,
Ἐς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν.
Λύτρωσον θαρράλέως,
Τὸ πάτριόν των κλέος
Εἰς ταύταις χορηγῶν !
Ἀνάκτησον ταχέως
Τὸ πάτριόν μας κλέος
Εἰς δόξαν ὁδηγῶν
Τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
Τὸ Κράτος ἐπεκτείνων.
Κε' ἄνθη δαφνῶν τρυγῶν
Οἱ πρόγονοί μας μ' αἶμα
Ἠγόρασαν τὸ στέμμα
Τὸ Ἀνατολικόν,
Κε' εἰς τὴν Βασιλικὴν σου
Ἀνήκει κεφαλὴν σου.
Ὡς κληρονομικόν.
Ζῆθι ! καὶ εὐδαιμόνει !
Γεώργ' ἐλπίς μόνη
Ἑλληνικῶν φυλῶν !
Αἵτινες Σ' ἀπενίζου
Καὶ ἀπὸ Σὲ ἐλπίζου
Νὰ ἴδωσι καλόν !
Μὲ τὸν Σταυρὸν ε' τὰς χεῖρας,
Στὸν Βόσπορον ἀγκύρας

Θρόνου Ἑλληνικοῦ
Ῥίπτων κρήμισ' εὐθέως
Τὰ θέμελθα γενναίως.
Θρόνου τοῦ Τουρκικοῦ.
Καὶ Θρόνον Βασιλείου.
Ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου
Ἰδρυσον σταθερόν !
Τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον
Σὺ ἀντικαταστήνων
Σ' αὐτόν, κ' ἀναπληρῶν
Τριάς ὑπεραγία,
Ἑλλήνων, προστασία,
Τῶν ἀγαθῶν πηγὴ,
Δίδε τῷ Γεωργίῳ
Ἐν ὄλῳ Του τῷ βίῳ
Εὐκλειαν τηλαυγῆ !
Τὴν Σὴν δὲ εὐλογίαν
Κ' ἄκραν εὐημερίαν
Δίδουσαν εἰς Αὐτόν,
Ἐπὶ τὴν Σὴν αἰγίδα
ἔχε καὶ τὴν Πατρίδα
Ἑλλήνων τῶν πιστῶν !

Παραμυθία εἰς τὴν Ἑλλάδα.

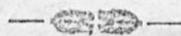
Ἑλλάς ὡραία γῆ δοξασμένη,
Μήτηρ ἡρώων τε καὶ θεῶν,
Χαῖρε εὐφραίνου γεγηθομένη

Σκίρτα ἀγάλλου. λελαμπρυσμένη.
Διὰ τὰς νίκας τῶν σῶν υἱῶν
Δὲν ἔχεις πλέον καρμὴν αἰτίαν,
Γιὰ νὰ λυπῆσαι σὺ παντελῶς,
Τὸν τύραννόν σου καὶ τυραννίαν
Θεοῦ κι' υἱῶν σου τῇ βοήθειά.
Ἐρρίψαν κάτω διὰ παντός.
Πολλὰ δὲ ἔτη ἤδη ὤπλισμένα.
Τὰ τέκνα σ' ὄλα ὦ τῆς χαρᾶς
Δὲν κάμνουν ἄλλο, παρ' ὀλονένα.
Τυράννων Τούρκων νὰ χύνουν αἷμα
Εἰς τὰς ἡμέρας των τὰς λαμπράς.

Ἔτερα.

Μήτηρ κοινὴ τροφὴς ἡμῶν διδάσκαλος προστάτης,
Εἶν' ἡ πατρίς μας ἡ Ἑλλάς, δόξα εἰς τ' ὄνομά της,
Αὐτὴν ἃς ἔχωμεν ε' τὸν νοῦν, πάντα ἃς ἀγαπῶμεν,
Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν νὰ μὴ τὴν λησμονῶμεν
Σ' τὴν γῆν της ἐγεννήθημεν καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν της
Νὰ ζήσωμεν συντρέχοντες εἰς τὴν βελτιώσιν της·
Τὸ πᾶν διὰ τὴν δόξαν της καὶ τὴν εὐδαιμονίαν,
Ποθύμωσ' νὰ προσφέρωμεν φιλογενῆ θυσίαν·
Ὅταν ἡ Μήτηρ εὐτυχῆ ὄλοι συνευτυχοῦμεν,
Καὶ ὅταν εἶναι ἔνδοξος, ὄλοι συνευδοχοῦμεν,
Ὅταν δὲ πέσῃ εἰς αὐτὴν σκότος καὶ δυστυχία,
Φεῦ ! ἄδοξα καὶ δυστυχῆ εἶναι καὶ τὰ παιδεῖά.

Εἰς μίαν γῆν γενήθημεν εἰς μίαν κατοικοῦμεν,
Μίαν ψυχὴν ἅς ἔχωμεν διὰ νὰ εὐτυχοῦμεν.
Ἦλθεν ἀφελφοὶ ἡ ὥρα ! καθ' ἣν ἕκαστος ἡμῶν,
Πρέπει νὰ δειχθῆ ὅτι εἶναι φίλος ἄξιος τῶν μουσῶν.
Εὐχαρίστητος καὶ σέβας ἐνταυτῷ μᾶς προσκαλεῖ,
'Αδελφοὶ ν' ἀγωνισθῶμεν νὰ φανῶμεν ἱκανοί.
Νὰ ἀξιοθῶμεν δάφνης ἀριστείου καὶ τιμῆς,
'Ὅσοι εἴμεθα ἐμπράκτως ἀρκετὰ φιλομαθεῖς.

Στοίχοι πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Θεὸς ὕμνῳ τὴν δόξαν Σου,
Καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
Τὴν γῆν μὲ ἀνθὴ ἔστρωσας
Μὲ ἄστρα τὸν αἰθέρα.
Τῆς γῆς ἀσύμφωνοὶ λαοί,
Σὲ προσκυνοῦν συμφώνως.
Ποικίλαι γλῶσσαι χίλιαι,
Σὲ ἀνυμνοῦν συγχρόνως.
Τὸ πᾶν ἀμέτρητος μετρηξέ,
'Αόριστος ὀρίζεις.

Τὸ πᾶν ἀόρατος ὀρᾷς,
'Αγνώριστος γνωρίζεις,

Τὸ φῶς εἶναι τὸ σῶμά Σου,
'Ὁ ἥλιος τὸ ὄμμα Σου,

Ὁ κεραυνὸς φωνὴ Σου.
Τὸ ἄπειρον διάστημα
Τὸ μέγα Σου ἀνάστημα
Καὶ ὁ αἶὼν στιγμὴ Σου.

Δύναται ὁ δάκτυλός Σου
Ὡς μοχλὸς τὴν γῆν νὰ σείσῃ
Καὶ τὸ καῖλον τῆς χειρός Σου
Τοὺς ὠκεανούς νὰ κλείσῃ.

Μὲ ἓνα φύσημά Σου σβύνεις
Τῶν ἀστέρων τοὺς φανούς,
Μ' ἓνα πνεῦμά μόνον κλίνεις,
Καὶ γυρνᾷς τοὺς οὐρανούς.

Ἕρμα εὐκτήριον.

Θεὲ τῶν ὅλων Κύριε δημιουργέ τῶν ὄντων,
Σὺ ὅστις μᾶς κατέταξας εἰς τὴν σειράν τῶν ζώντων·
Σὺ ὅστις μᾶς ἐχάρισας τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις·
Ἐδόξασον τῷ θείῳ σου φωτὶ νὰ μᾶς φωτίσῃς·
Ἐξίωσον τῆς χάριτος ἡμᾶς τῆς οὐρανοῦ,
Διὰ νὰ διατρέξωμεν τὸν δρόμον τοῦ σταδίου·
Καὶ διὰ νὰ δοξάζωμεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μας,
Ὡς πλάσματα εὐγνώμονα, τὸν θεῖον παικτήν μας·
Ψυχαὶ τῶν προπατόρων μας ὅπου μᾶς ἐφορᾶτε,
Ψυχαὶ τῶν γεννητόρων μας καὶ μὴ τὰς παρορᾶτε,

Ἐν βλέμμα ῥίψατ' εὐμενῶς εἰς τὴν ἀπλότητά μας,
 Μὲ τὴν σιάν σας πατρικῶς ἐπισκιάσατέ μας·
 Καὶ εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ χειραγωγήσατέ μας,
 Εμπνεύσατέ μας ἄφρασι τῆς ἀληθοῦς παιδείας·
 Καὶ πνεῦμα ἐπιδόσεως καὶ νοῦν ἐπιμελείας,
 Καὶ ἀναδείξατε ἡμᾶς εἰς πᾶν σοφίας εἶδος·
 Ἀξιόους ἀπογόνους σας τῶν τέκνων τῆς πατρίδος,
 Ἀπόλλων Μοῦσαι καὶ Ἑλλάς! προστάται μας δειχθήτε·
 Πρὸς Ἑλικῶνα βαίνομεν, ἐνδυναμώσατέ μας.
 Καὶ μεταξὺ τῶν τέκνων σας καταριθμήσατέ μας·

Ἕσσμα ἕτερον ὑποδοχῆς τοῦ Βασιλέως·

Ἐκλεκτὲ,
 Τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
 Ἀναξ σεπτὲ,
 Χαρὰν ὁ ἐπιχύνων,
 Διὰ τῆς παρουσίας
 Τῆς Σῆς εἰς τὰς καρδίαις
 Ἀπάντων Ζῆθι Ζῆθι χαίρων κ' εὐημερῶν.
 Ἀναξ ἡμῶν,
 Γεώργιε ὁ θέλων
 Κ' ἐπιθυμῶν
 Τὸ τῆς Πατρίδος μέλλον
 Ἐνδοξὸν νὰ ὑπάρξῃ
 Κ' αὐτὴ νὰ ὑποτάξῃ
 Ἀπαντὰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς, μετ' οὐ πολὺ καιρόν·

Μετά κοινῆς
 Ἀπείρου εὐφροσύνης,
 Καὶ χαρμενῆ;
 Πολλῆς γηθοσύνης,
 ὦ Ἄναξ, ὁ λαός σου,
 Καὶ πᾶς ὑπῆκόος σου,
 Τρέχει ζητοκραυγάζων, νὰ σὲ ὑποδεχθῆ.
 Δάφνας κρατῶν
 Ὡς τὰς χεῖρας κι' ἀλλαλάζων,
 Εὐχαριστῶν
 Τὸν Ὑψιστον καὶ κράζων
 Ζωὴν νὰ σοὶ παρέχη,
 Παντοῦ νὰ σὲ συντρέχη,
 Νὰ σὲ διαφυλλάττη καὶ νὰ σὲ βουθῆ.
 Βῆσαι φωστήρ,
 εἰς' ἄγκυρα ἐλπίδος,
 Μέλλων Σωτήρ
 Φυλῆς τῆς Ἑλληνίδος,
 Τῆς ὑπὸ ζυγὸν οὔσης,
 Καὶ ἀπὸ Σ' ἐλπιζούσης
 Τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ της ν' ἀπελευθερωθῆ.
 Σὲ θεωρεῖ
 Αὐτὴ θερμὸν προστάτην,
 Κ' ἐκ σοῦ θαρρῆεῖ
 Νὰ λάβῃ πληρεστάτην
 Ἐν τάχει ἐλευθερίαν
 Διηνεῆ, τελείαν
 Κ' ἐλπίζει ὅτι ἐν τάχει ταύτης θ' ἀξιοθῆ !
 Ζήθι ! λοιπόν.

ὦ Ἄναξ κ, εὐδαιμόνει !
 Τῆς κοινῆς ὦν
 Εὐκλείας ἐλπίς μόνη,
 Κ' ὁ Ὑψιστος νὰ σκέπη
 Σὲ καὶ νὰ ἐπιβλέπη,
 Νὰ Σὲ διαφυλάττη, καὶ νὰ Σὲ εὐλογῇ.
 Νὰ Σὲ φρουρῇ.
 Νὰ Σου χαρίζ' ὑγείαν.
 Νὰ συντηρῇ
 Σὲ εἰς εὐημερίαν.
 Νὰ ᾗναι ἑοικθός Σου.
 Κ' εἰς ὅλα Σου τὰ ἔργα νὰ Σὲ καθοδηγῇ.

ΕΙΣΕΡΩΝ

ὦ, ἄστρον λαμπρὸν νέον
 Φῶς πᾶσιν ἐπιχέον,
 ἢ μᾶλλον ὡς φωστῆρ,
 ὦ Ἄναξ ἀνεφάνης
 Καὶ ἐδ' ὅπως μᾶς εὐφράνης
 ὦς χαρμονῆς δοτήρ.
 Οἱ πάντες ὁμοθύμως
 Προστρέχουσιν εὐφῆμως
 Νὰ Σὲ ὑπεδεχθῶν,
 Κι' ὅλοι ἀπὸ καρδίας,
 Ζωὴν εὐδαιμονίας,
 Ἄλλήλους συνωθοῦσι,
 Νὰ Σὲ ἰδοῦν ποθοῦσι,
 Καὶ ὁμοθυμαδὸν
 Ἐμπρός Σου νὰ προσπέσουσι.

Τὸ σέβας των νὰ θέσουσι
Ἰπὸ τῶν Σῶν ποδῶνι
Μὲ δάφνας εἰς τὴν χεῖρα,
Σὲ δέχοντ' ὡς σωτῆρα,
Καὶ ἐν μιᾷ φωνῇ,
Τὸν Ἰψιστον δοξάζουσι,
Ζῆθι ὦ Ἄναξ κράζουσι,
Ἑλλάδος χαρμονή.
Τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος
Εἶσαι ἀγκυρα ἐλπίδος,
Τοῦ Ἔθνους ἡ ψυχὴ.
Στύλος τῆς εὐνομίας,
Πηγὴ εὐημερίας,
Εὐκλείας παντοχῆ.
Εἰς Σὲ πάντες ἐλπίζουσι,
Καὶ Σὲ περιστοιχίζουσι
Μὲ πίστιν σταθεράν,
Κ' εἰς ἓν Σου μόνον νεῦμα,
Καὶ ὄλον των τὸ αἶμα
Χύνουσι μὲ χαράν.
Εὐχονται δὲ τὸν Θρόνον
Οὐ μετὰ πολὺν χρόνον,
Τὸν Ὀθωμανικόν,
Ἐνδόξως ν' ἀποκτήσης
Καὶ νὰ τὸν καταστήσης
Θρόνον Ἑλληνικόν.
Ἄγκυρα εἶς ἐλπίδος
Φυλῆς τῆς Ἑλληνίδος
Τῆς ὑπὸ Τουρκικῆν

Δουεῖαν ὑπαρχούσης.
Καὶ ἀπὸ Σ' ἐλπίζούσης
Δόξαν προγονικήν.
Ὅσον κ' ὁ Μαθουσάλας,
Νὰ ζήσης ! καὶ μεγάλας
Ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ,
Νὰ λάβῃς εὐτυχίας,
Καὶ στύλον εὐνομίας
Νὰ σ' ἔχουν οἱ λαοί.
Ζήθι λοιπὸν ὦ Ἄναξ,
Καὶ εἴθε ὁ Παντάναξ
Νὰ σὲ περιφρουρῇ.
Νὰ ᾖναι βοηθός σου.
Εἰς πάντα σύμμαχός σου,
Καὶ νὰ Σὲ συντηρῇ.

ΕΤΕΡΟΝ

Τὸν σεπτὸν Ἄνακτα ἡμῶν Γεώργιον
Φρούρει Θεέ !
Ἐσ ὅλας τὰς πράξεις Του διδὲ εὐόδιον.
Καὶ τοῦτον φώτιζε, ὦ Πλαστοργέ.
Τὴν Βασιλείαν δ' αὐτοῦ εὐλόγησον
Θεῖα Τριάς.
Τ' ἀγαθὰ ἅπαντα πρὸς τοῦτον δώρησον,
Κ' ἐπιδαψίλευσον διὰ μιᾶς.
Θεέ, τὸν Θρόνον του στῆριζον κράτυον
Σῇ ἀρωγῇ.
Τὴν δ' Ἐπικράτειαν ἔκτεινον πλάτυνον.
Κ' αὐτὸν τὸ Πνεῦμα σου ἀεὶ ὀδηγῇ.

Τὴν Σὴν διαψίλευσον εἰς ἡμᾶς πρόνοιαν
Τὴν Θεϊκὴν.

Κ' εἰς πάντα ἔμπνευσον πλήρη δμόνοιαν,
Κ' ἀγάπην, ὕψιστε, ἀδελφικὴν.

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίισαν τῶν Ἑλλήνων:

Μὲ στέμμ' ἀπ' ἄνθη θάλλοντα
Καὶ μὲ τὰ στήθη πάλλοντα,
Καὶ μὲ σκυρτώσας τὰς ψυχάς,
Σὲ φέρομεν ὦ βασιλῆς,
Ὡς ἀπαρχὰς τὰς εὐτελεῖς
Ἄλλ' ἐγκαρδίους μας εὐχάς
Ἰδέ μας μ' ἐν μειδίῳ
Καὶ δεῖξου τὸ θυμιάμα
Τῶν παιδικῶν μας καρδιῶν,
Χάσασαι ἥρωας γονεῖς
Στρεφόμεθα αἱ ἀθθενεῖς
Πρὸς μόνην Σὲ καὶ τὸν Θεόν,
Δάκρυα φέρων καὶ σφαγὴν
Εἰς τῆς πατρίδος μας τὴν γῆν,
Χειμῶν ἐπῆλθε συμφορῶν,
Παρῆλθε πλὴν ὀγλίγωρος
Κ' ἦλθεν ἡ παρήγορος
Τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν
Ἐν ὅσῳ αἰσθανόμεθα
Ἐνθέρμως θὰ εὐχόμεθα
Τῶν Βασιλίδων κορωνίς,
Πρὸς ἀρωγὴν καὶ κλέος μας
Μετὰ τοῦ Βασιλέως μας.

ΘΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΡΗΓΑ.

ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων!
 Ὡς πότε τὸν λαιμόν;
 Πὰ κλίνωμεν ἀνάνδρως,
 Εἰς δούλιον ζυγόν;
 Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερον ζωὴ
 Παρὰ σαράντα χρόνων σκλαδιᾶ καὶ φυλακῆ
 Βουναῖ, δεινοὺς κρημνοὺς,
 Πηδήσατε, περᾶτε, κτυπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς.
 Λάβετε τῶν Ἑλλήνων τὸν Πατριωτισμὸν
 Ἡ μᾶλλον ἐκδυθῆτε καὶ τ' ὄνομα αὐτῶν.
 ὦ σεῖς τῶν ἀθανάτων Προγόνων μας σικαί
 Δράμετε βοηθοί μας καὶ ὑπερασπισταί
 Βουναῖ, δεινοὺς κρημνοὺς,
 Πηδήσατε περᾶτε, κτυπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς.

Σκίσητε χώρα, κλεινὴ τῶν Μακεδόνων,
 Τοῦ Γέρου Πίνδου ἀνθήσατε βουναῖ,
 Καὶ τοῦ Ὀλύμπου αἱ φάραγγες μὲ κλόνον,
 Χύσατε στίφη Πολεμιστῶν πυκνά!

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Μαύρ' εἶν' νύκτα ἔς τὰ βουναῖ,
 Ἐ τοὺς βράχους πέρτι χιόνι.
 Ἐ τὰ ἄγρια ἔς τὰ σκοτεινά,
 Ἐ ταῖς βράχαις πέτραις ἔς τὰ στενὰ,
 Ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

Ὡς τὸ δεξι χέρι τὸ γυμνὸ,
 Βαστᾶ ἀστροπελέκι·
 Παλάτι ἔχει τὸ βουνό,
 Καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν,
 Κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.
 Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ
 Κ' ἡ ἄδικ' εἰραρμένη·
 Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοί,
 Κ' ἐδῶ ἔς τοὺς βράχους κατοικεῖ
 Ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.
 Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν,
 Τὰ ἔθνη ἄν κοπάδια·
 Τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν
 Ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
 Σί τ' ἀπάτητα λαγκάδια·
 Πήγαινε, φίλα τὴν ποδιὰ
 Ποῦ δούλοι προσκυνοῦσι.
 Ἐδῶ στὰ πράσινα κλαδιά
 Μον' τὰ σπαθιά τους τὰ παιδιὰ
 Καὶ τὸν Σταυρὸν φιλοῦσι.
 Μητέρα, κλαῖς! Ἄναχωρῶ·
 Νὰ μ' εὐχρηθῆς γυρεῦω·
 Ἐνα παιδί σὲ ὑστερῶ,
 Ὅμως νὰ ζήσω δὲν ἔμπορῶ
 Ἄν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.
 Μὴ κλαῖτε, μάτια γαλανὰ.
 Φωστῆρες, ποῦ ἀρέσω,
 Τὸ δακρυὸν σας μὲ πλανᾷ·
 Ἐλεύθερος ζῶ ἔς τὰ βουνὰ.

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
 Τὸ μαῦρό του μαχαῖρι·
 Μ' ἰδρῶτα βρέχει τὸ ψωμί,
 Ξέρει νὰ ζήσῃ μὲ τιμῇ,
 Καὶ ν' ἀποθάνῃ ξέρει.
 Κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

Βαρυὰ βαρυὰ βοῖζ' ἡ γῆ. . . :

« Ἐνα τουφέκι πέφτει.

Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγὴ,

Ἐδῶ φυγὴ κ' ἐκεῖ πληγὴ. . . :

Ἐσκότωσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσκεποι, πεζοί,

Τὸν φέρνουν λυπημένοι,

Καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζῆ.

« Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῆ,

Κ' ἐλεύθερος 'πεθαίνει. »

Ἐλλὰς εἰς τὸ ἀρχαῖόν σου προχῶρει μεγαλεῖον!
 Πηδαλιούχος στιβαρὰν πεπρωικισμένους χεῖραν,
 Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τὰ σκότῃ διαλύων,
 Εἰς τὴν ἀρχαίαν σου λαμπρὰν σ' ἐπαναφέρει μοῖραν·
 Προχῶρει κάθε βῆμά σου ἓνα ἔχθρὸν ἄς ρίπτει·
 ἂν τώρα σὲ διχοτομῇ ἔχθρὰ διπλωματία,
 ἂν κύβος μέλαινα, ἔχθρὰ ἡ Ἀουστρία ρίπτῃ,
 Θὰ σ' ἀσπασθοῦν ὀλομελῶς αἱ κόραι τοῦ Ἀδρία.
 Ὅλιγον ἔτι, φοβερὰ ἡ σάλπιγξ θὰ ἤχησῃ.
 Ἄγγέλουσα τὸ πρῶτόν σου, πατρίς μου μεγαλεῖον!
 Ἡ Βοσπορίτις ἀκιδῶν τὸν μηνάρην θ' ἀφήτῃ.

Η ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
Ἔριψε τὸ χῶμα ὄλον, κτίζον πάλαι τὴν Ἑλλάδα,
Ὅσους ὁμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὄλους

Ἔριψε τῆς Οἴτης πέραν,
Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν

Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους·

Χαίρετε, ὦραϊα Τέμπη, ὄχθαι Πηνειοῦ ὦραϊαι !

Χαίρετε, ἀρχαῖοι Γόμμοι ἐκκλησίαι των ἀρχαῖαι !

Χαίρετε, βράχε Μετεώρων εἰς τὴν κορυφὴν σου φέρων

Στέμμα ἐκ Μοναστηρίων τιμαλφῶν καὶ πανιέρων !

Καὶ ὦ σεῖς ἐσκηνομένοι παρὰ τὰς συκαμινέας.

Χαίρετε, οἱ ἀνυψοῦνταις τὰς Ἑλληνικὰς σημαίας !

α Θέλω γένον ἄλλο Κράτος Πανελληνίον ὑψώσει.

Ἐμπροστὰ, Σημαιοφόρε ! Ἡ φωνήσου ἔστω μία·

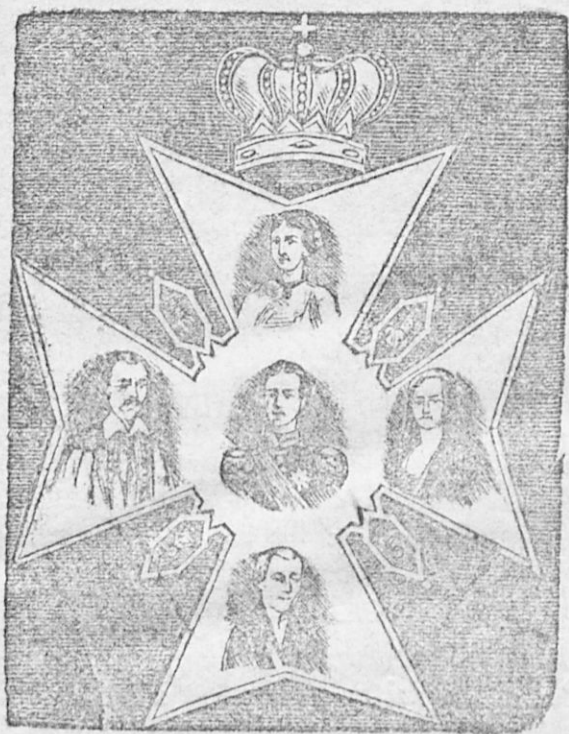
Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία !

Εἰς τὸ Λάβαρον ἐπάνω φέρε μέχρι τοῦ Βύξιντου.

Ἄνοικτὴν εἰς τοὺς ἀνέμους

Τὸν δικέφαλον καὶ μέγαν Ἄστὸν τοῦ Κοινσταντίνου !

Τ Ε Λ Ο Σ.

Τιμᾶται λεπ. 40.